

Arrest

nr. 274 886 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 januari 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn neef, die de Spaanse nationaliteit heeft.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoeker diende op 2 september 2021 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van dezelfde referentiepersoon.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 4 februari 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2021 werd ingediend door:

Naam: E.(...) B.(...)

Voornaam: M.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid Van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.09.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde E.(...) B.(...) E.(...) B.(...) M.(...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Marokkaans paspoort op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.12.2020 te Antwerpen, zonder visa of i enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene meermaals een visum type C bekwam. Het laatste visum C werd afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko, was geldig van 01.11.2019 tot 28.04.2020 en was ook geldig voor meerdere binnenkomsten op het Schengengrondgebied.*
- *‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°18864/2020 dd. 03.11.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko (dit attest werd reeds Voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging van 20.01.2021, aanvraag geweigerd op 29.06.2021) ; attest van de aangegeven loonmassa (n° 202100000500198), afgegeven door de Marokkaanse Caisse Nationale de Sécurité Sociale (CNSS) op 03.08.2021 via het portaal Damancom, waarop wordt vermeld dat betrokkene in 2017 en 2018 nog inkomsten uit loondienst aangaf in Marokko, maar voor de jaren 2019 tot 2021 geen loon meer aangaf; “bericht van onregelmatigheden” vanwege de CNSS dd. 03.08.2021 waarin de CNSS verklaart dat betrokkene via zijn werkgever geen sociale bijdrage meer betaalde; overzicht van betrokkenes rekening in Marokko voor de periode januari 2019 tót december 2020. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit bovenstaande gegevens met betrekking tot het laatste visum dat betrokkene ontving, kan worden afgeleid dat hij eind 2019 al Marokko heeft verlaten. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene tussen eind 2017 en eind 2019 vier keer een Schengenvisum C bekwam met oog op toerisme of familie bezoek op het Schengen grondgebied en dat hij in het kader ' van al deze visumaanvragen aantoonde economisch actief te zijn als handelaar en in die hoedanigheid over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Uit deze vaststellingen kan*

bezwaarlijk worden afgeleid dat betrokkene in Marokko onvermogen en afhankelijk van de referentiepersoon was. De voorgelegde bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 13.01.2019, 07.02.2019, 11.03.2019, 05.04.2019, 02.05.2019, 09.06.2019, 13.07.2019, 24.09.2019, 30.10.2019 en 28.11.2019 (die betrokkene ook al voorlegde in het kader van zijn voorgaande aanvraag gezinshereniging) doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden.

- arbeidsovereenkomst dd. 12.12.2019 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches en geactualiseerd attest waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Gent

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 13.12.2013 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende, ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander1 familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°' van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de, Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 20.01.2021 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van

de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij, daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 Van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden, aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt, toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de. verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 26.07.2021 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (Al) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat incasus, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na .de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse neef of) basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 20.01.2021, werd op 29.06.2021 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in beroep en diende al of) 02.09.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling 'van de aanvraag T onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een tweede aanvraag geen

*kans maakte temeer hij deels dezelfde stukken voorlegde die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.
(...)"*

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 januari 2022 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens op 4 februari 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de. Heer, die verklaart te heten:

Naam : E.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias: wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 24.01.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.12.2020 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene meermaals een visum type C bewoos. Het laatste visum C werd afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko, was geldig van 01.11.2019 tot 28.04.2020 en was ook geldig voor meerdere binnenkomsten op het Schengengrondgebied.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 20.01.2021, werd op 29.06.2021 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in beroep en diende pl op 02.09.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een tweede aanvraag geen kans maakte temeer hij deels dezelfde stukken voorlegde die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 26.07.2021 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

"2.1.1.

Dat verzoeker op 2 september 2021 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Spaanse neef of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van ‘bijzondere feitelijke omstandigheden’, zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het ‘behoren tot het huishouden’. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn neef op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van zijn neef was op het ogenblik dat hij in Marokko verbleef of hij deel uitmaakte van het gezin van zijn oom.

Dat verzoeker nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij in Marokko onvermogen wad en is en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn neef.

Zo heeft verzoeker documenten voorgelegd van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat hij niet onderworpen is aan belasting, sinds 2019 geen inkomsten meer heeft, hij geen sociale bijdragen via zijn werkgever meer betaalde, evenals bankafschriften waaruit blijkt dat verzoekers bankrekening jarenlang een negatief saldo vertoonde en bewijzen van geldstortingen door zijn neef.

Dat verweerder deze documenten echter ten onrechte afwijst en poneert dat al deze documenten niet zouden aantonen dat verzoeker onvermogen en ten laste was van zijn neef in het land van herkomst.

De bestreden beslissing stelt immers dat verzoekers laatste visum werd afgeleverd eind 2019, zodat verweerder ervan uitgaat dat hij dan Marokko verlaten heeft.

Vooreerst is een dergelijke aannahme een loutere veronderstelling die geen steun vindt in het administratief dossier. Voorts blijkt dat verzoeker in 2019 geen inkomsten had in Marokko, zijn bankrekening een negatief saldo vertoonde en zijn neef hem maandelijks geld stuurde, zodat – zelfs indien verzoeker eind 2019 Marokko zou verlaten hebben – hij minstens dat gehele jaar onvermogen was en ten laste was van de financiën die zijn neef hem overmaakte.

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk aangetoond dat hij in het land van herkomst onvermogen was voorafgaand aan zijn komst naar België.

De opmerking dat verzoeker tussen 2017 en 2019 vier keer een Schengenvisum verkreeg met het oog op toerisme of familiebezoek en dat hij aantoonde economisch actief te zijn als handelaar, is niet terzake doend aangezien verzoeker in 2017 en 2018 inderdaad inkomsten had, doch sedert 2019 niet meer, zoals ook blijkt uit de door verzoeker voorgelegde documenten.

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat er tevens sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht nu verweerder de documenten van verzoeker geenszins op een correcte en zorgvuldige wijze heeft voorbereid en geïnterpreteerd.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Marokko, zijn neef hem in 2019 een jaar lang maandelijks een som geld overmaakte waarmee hij kon overleven en hij sinds januari 2021 samenwoont met zijn oom in België, die hem al jaren onderhoudt.

Er werd dan ook genoegzaam bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Spaanse neef.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger. Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste zijn’ en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

‘onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te

geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de neef van de Spaanse referentiepersoon en werd door zijn neef onderhouden wanneer hij in Marokko woonde en ook thans staat zijn neef nog steeds in voor zijn onderhoud in België, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de neef is van de referentiepersoon, hij in België samenwoont met zijn neef, zijn neef verzoeker maandelijks geld overmaakte en hem volledig onderhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

"2.3.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om onmiddellijk het grondgebied te verlaten : "aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980".

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoeker niet zou behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon en van hem als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.3.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.3.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden

omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en hij als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoeker, die al jaren samenwoont met zijn neef en die hem in Marokko heeft onderhouden. Verzoeker behoort dan ook wel degelijk tot het kerngezin van de referentiepersoon.

2.3.5.

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten , opgelegd in toepassing van artikel 7, 1, 2° Vw.

Conform artikel 74/14, §1 Vw. bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk : “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien verweerder toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

(...)”

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2.3.6.

Dat in casu verweerder toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 1° Vw. om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen, als om een termijn van 0 dagen op te leggen met als motivatie dat een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoeker.

Verzoeker zou immers geen gevolg gegeven hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 26 juli 2021 betekend werd en zou een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend.

Dat artikel 1, §1, 11° Vw. het risico op onderduiken definieert als :

“1° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”

Verder stelt artikel 1, §2, 4° en 6° Vw. :

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat de vastgelegde objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om :

“feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan

de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt" (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc. nr. 54-2548/001, p. 18).

Verder wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat:

"Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (...) Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. (...) (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Derhalve diende verweerder op grond van de objectieve criteria en aan de hand van feitelijke omstandigheden van de zaak, te beoordelen of er in casu een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker bestond.

Dat verweerder dit nagelaten heeft te doen.

Meer bepaald werd aan verzoeker slechts één voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten betekend en dit n.a.v. een negatieve beslissing inzake een aanvraag gezinshereniging met zijn neef.

Omdat na lezing van deze negatieve beslissing pas duidelijk werd wat er nog ontbrak aan zijn aanvraag gezinshereniging, heeft verzoeker geen beroep aangetekend tegen deze beslissing, doch besloot een nieuwe aanvraag in te dienen met bijkomende stukken teneinde zijn aanvraag met extra stukken te staven. Verzoeker ging er dan ook vanuit dat zijn volgende aanvraag gezinshereniging, wel zou worden goedgekeurd en maakte dan ook geenszins misbruik van de procedure.

Dat het dan ook geenszins redelijk is om aan de hand hiervan te besluiten dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan en de bestreden beslissing bovendien geenszins de individuele situatie van verzoeker in zijn totaliteit heeft onderzocht.

Dat verweerder dan ook automatisch een bevel heeft afgeleverd om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, zonder individueel onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Bovendien had verweerder de mogelijkheid om – indien hij vreesde dat verzoeker zou onderduiken, quod certe non – preventieve maatregelen aan verzoeker op te leggen, zoals zich bv. aanmelden bij de burgemeester, een financiële waarborg stellen, om het risico op onderduiken te vermijden.

Verweerder besliste echter om zonder enig individueel onderzoek, noch het gebruik maken van preventieve maatregelen, onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker af te leveren met een termijn van 0 dagen.

Dat al evenmin enige motivering gegeven werd waarom verweerder onmiddellijk voor de zwaarste optie koos en waarom geen individueel onderzoek werd uitgevoerd of preventieve maatregelen werden opgelegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., artikel 52, § 4, 5e lid Vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

In een vierde middel voert verzoeker wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"2.4.1.

Dat aan verzoeker tevens een inreisverbod voor een termijn van drie jaar werd betekend.

Dat artikel 74/11 luidt als volgt :

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

In casu werd het inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° Vw.

2.4.2.

Artikel 74/11 Vw. vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Doch artikel 74/11, § 2, tweede lid Vw. voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen, zodat verweerder de mogelijkheid had om ervoor te kiezen geen inreisverbod op te leggen.

Dat evenwel geen enkele motivering werd gegeven waarom het in casu noodzakelijk was aan verzoeker een inreisverbod op te leggen, nu verzoeker voorafgaand aan de negatieve aanvraag gezinshereniging, slechts éénmaal een vorige aanvraag had gedaan en er dus van misbruik van de procedure geen sprake is.

Dat de bestreden beslissing dan ook de motiveringsplicht schendt en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.4.3.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake en kon een termijn opleggen van minder dan 3 jaar, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd verleend.

Voorafgaand werd evenwel aangetoond dat het onmiddellijke bevel om het grondgebied te verlaten, geenszins terecht werd afgeleverd (zie supra).

Verweerder heeft dan ook niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd" en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen

motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De eerste bestreden beslissing vermeldt in de eerste plaats artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet schrijft betreffende de andere familielieden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, het volgende voor:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 september 2021 een tweede aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in zijn hoedanigheid van ander familielid ‘ten laste of deel uitmakend van het gezin’ in functie van zijn neef, die de Spaanse nationaliteit heeft. Verzoeker legde twee paspoorten neer en bewijzen van verwantschap. Er werd verzoeker gevraagd om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 01-12-2021, de volgende documenten over te leggen: Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land herkomst)”*. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker volgende documenten neer:

- *attestation de non-imposition à la TH-TSC*, uitgegeven te Nador op 3 november 2020;
- *attestation du revenu* betreffende verzoeker met betrekking tot het jaar 2020 van 27 oktober 2020;
- *attestation de la masse salaire déclarée* van de CNSS van 3 augustus 2021 betreffende Euro-Aluminium SARL;
- *notifications d'irrégularités* van de CNSS van 3 augustus 2021 betreffende Euro-Aluminium SARL;
- stukken van de *Attijariwafa Bank* met rekeninggegevens betreffende Euro-Aluminium SARL van begin 2019 tot eind 2020;
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker via Moneygram van januari 2019 tot juli 2019 en van september tot november 2019 via Belfius;
- arbeidsovereenkomst bij Total Safety van de referentiepersoon met loonfiches van juni 2021 tot september 2021;
- attest van niet-steunverlening door het OCMW van Gent van 30 september 2021.

2.10. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats op basis van de door verzoeker neergelegde paspoorten aangestipt dat het onduidelijk is wanneer hij de Schengenzone en bij uitbreiding het Belgische grondgebied zou zijn ingereisd. Vervolgens wordt met betrekking tot het neergelegde *attestation de non-imposition* gesteld dat dit attest reeds werd voorgelegd in het kader van de geweigerde aanvraag van 20 januari 2021. Aangaande de stukken van de CNSS wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris gesteld dat deze werden aangewend om Schengenvisa te bekomen voor toerisme of familiebezoek waarbij een economische activiteit en voldoende bestaansmiddelen diende te worden aangetoond, zodat deze documenten bezwaarlijk kunnen worden aangewend om onvermogen en afhankelijkheid van de referentiepersoon aan te tonen. Bovendien kan uit de documenten van de CNSS worden afgeleid dat verzoeker eind 2019 Marokko al had verlaten. Wat de geldstortingen betreft, wordt in de beslissing overwogen dat een ondersteuning vanwege een Unieburger aan een familielid uit welwillendheid kan worden verstrekt en niet noodzakelijk vereist is om het familielid toe te laten in zijn basisbehoeften te voorzien.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt ook vast dat de Spaanse referentiepersoon reeds sedert eind 2013 in België verblijft, zodat er geen risico bestaat op een belemmering van zijn recht op vrij verkeer. Vervolgens wordt erop gewezen dat niet werd aangetoond dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat het gegeven dat verzoeker thans gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon daaraan geen afbreuk doet. In de beslissing wordt er voorts op gewezen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was en onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

2.11. Zoals verzoeker in zijn eerste middel aangeeft, dient bij het onderzoek of een vreemdeling ‘ten laste’ is van een familielid conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden beoordeeld of deze vreemdeling, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*; HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Reyes*).

2.12. In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat zijn situatie onjuist werd beoordeeld omdat hij wel degelijk aan de hand van diverse documenten zou hebben aangetoond dat hij in Marokko onvermogen was en ten laste was van zijn neef. Verzoeker stelt dat uit de documenten van de Marokkaanse overheid blijkt dat

hij niet onderworpen is aan belasting en sinds 2019 geen inkomsten meer heeft, dat hij bewijzen heeft neergelegd van een negatief saldo op zijn bankrekening en bewijzen van geldstortingen door zijn neef.

2.13. Verzoeker meent dat hij wel degelijk het bewijs heeft geleverd dat hij reeds voor zijn aanvragen in België ten laste was van zijn Spaanse neef. In zijn middel beweert verzoeker dat hij in 2019 geen inkomsten genoot en zijn neef hem maandelijks geld stuurde. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde veronderstellingen te maken die geen steun zouden vinden in het administratief dossier, terwijl het eerder verzoeker zelf is die de stukken derwijze interpreteert dat ze zijn hoedanigheid van 'ander' familielid ten laste van de referentiepersoon zouden onderbouwen. Zo weerlegt verzoeker nergens de pertinente vaststelling dat zijn laatste Schengenvisum eind 2019 werd uitgereikt door de Franse autoriteiten en dat zijn huidig paspoort op 29 december 2020 op het Marokkaanse consulaat-generaal te Antwerpen werd afgeleverd, waardoor redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat verzoeker zijn land van herkomst reeds meer dan 2,5 jaar geleden verliet. Verzoeker levert hiervan geen tegenbewijs. Bovendien leidt de gemachtigde van de staatssecretaris uit verzoekers visumaanvragen in de periode 2017-2019 af dat hij toen economisch actief was als handelaar en dus zelf over de nodige bestaansmiddelen beschikte. In de beslissing wordt gesteld dat uit deze stukken enkel blijkt dat verzoekers werkgever voor de jaren 2019 tot 2021 geen sociale bijdragen meer betaalde, maar uit het geheel van de neergelegde stukken kan niet worden besloten dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst onvermogen was en toen reeds ten laste was van de referentiepersoon. Met betrekking tot het neergelegde *attestation de non-imposition* wordt in de beslissing gesteld dat hieruit enkel kan worden opgemaakt dat verzoeker op de datum van het opmaken van het attest op 3 november 2020 niet was onderworpen aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko. Verzoeker betwist niet dat dit stuk reeds werd voorgelegd in het kader van zijn eerste aanvraag (bijlage 19ter) van 20 januari 2021. Bijgevolg kan de beoordeling uit de weigeringsbeslissing van 29 juni 2021, die niet werd aangevochten, waarbij werd gesteld dat deze fiscale attesten betrekking hebben op de situatie na zijn vertrek uit Marokko en dus irrelevant zijn in het kader van de gezinsherenigingsaanvraag die naar aanleiding van de eerdere weigeringsbeslissing van 29 juni 2021 werd gemaakt nog steeds overeind blijft. Ook de bewijzen van geldstortingen gedurende 11 maanden in 2019 werden reeds in het kader van de eerste aanvraag voorgelegd. Dienaangaande wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat deze ondersteuning vanwege een familielid onder de vorm van giften uit welwillendheid kan worden verstrekt en "*niet noodzakelijkerwijze betrekking (hebben) op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften*".

2.14. Er wordt in elk geval nergens 'onomstootbaar' aangetoond dat verzoeker onvermogen was in Marokko, zoals hij in zijn eerste middel voorhoudt. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij oppert dat er vrije bewijsvoering geldt wat het 'ten laste' zijn betreft omdat dit een feitenkwestie is, maar het komt aan de overheid toe om op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier te beoordelen om tot haar overtuiging te komen (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS 16 januari 2018, nr. 240.429). In zijn eerste middel verwijst verzoeker naar de richtsnoeren van de Europese Commissie maar hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst of verblijf de materiële steun nodig had van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens of deze onjuist zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek.

2.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 22 van de Grondwet is inhoudelijk gelijklopend aan het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden

beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De relatie tussen verzoeker en zijn Spaanse neef moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stipt aan dat de verblijfsvoorwaarde, die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, in wezen gelijklopend is met wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd bij de beoordeling van verzoekers aanvraag, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat hij de neef is van de referentiepersoon, dat deze maandelijks geld overmaakte en dat hij thans met hem samenwoont. Er werden door verzoeker evenwel geen concrete elementen aangebracht waaruit blijkt dat de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon de gewone affectieve banden tussen familieleden overstijgt.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet aannemelijk gemaakt.

2.16. In zijn derde middel richt verzoeker zich tegen de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing (bijlage 20).

2.17. De Raad merkt vooreerst op dat de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in het derde middel niet dienstig wordt aangevoerd. Het derde middel spitst zich immers toe op het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl artikel 74/11 van de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op een inreisverbod.

2.18. De bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing vermeldt, naast het door verzoeker geschonden geachte artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit, eveneens artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag.

Artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

2.19. Volgens verzoeker is de motivering te summier omdat er op grond van het door hem geschonden geachte artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit geen verplichting bestaat voor het bestuur om een bevel af te leveren. Verzoeker is van oordeel dat de discretionaire bevoegdheid een meer uitgebreide motivering noodzakelijk maakt. In weerwil van hetgeen het geval was in het door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en de Raad, wordt *in casu* in de bevelscomponent wel degelijk de feitelijke en juridische grondslag verhelderd waarop de verwijderingsmaatregel gestoeld is. Deze motivering staat volledig los van de motieven die betrekking hebben op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker betwist, noch weerlegt bovendien in zijn derde middel de pertinente vaststelling uit het bestreden bevel dat het *“(l)egaal verblijf in België is verstreken”*. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 8 *juncto* artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet in beginsel verplicht verzoeker een bevel af te leveren.

2.20. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij in zijn middel beweert dat de motivering van het bevel beperkt zou zijn tot de stelling dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en als volwassene een eigen leven zou kunnen opbouwen in zijn land van herkomst. Verzoekers betoog kan trouwens in verband worden gebracht met het door hem geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin het volgende wordt gesteld:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.21. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende overwogen:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij, daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 Van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende

familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden, aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

De loutere affirmatie van verzoeker dat hij reeds jaren samenwoont met zijn neef die hem heeft onderhouden toen hij nog in Marokko verbleef waardoor hij wel degelijk tot diens kerngezin zou behoren, wordt niet met objectieve gegevens ondersteund en is niet van aard om de overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan die een bijzondere afhankelijkheidsband aantonen zodat het familie- of gezinsleven met zijn Spaanse neef de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn gezinsleven tussen meerderjarige verwanten naast de verwantschap en de normale affectieve banden ook gepaard gaat met elementen van bijkomende afhankelijkheid. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd zou zijn.

2.22. In zijn middel gaat verzoeker ook in op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek bij de afgifte van het bevel. Het betoog van verzoeker kan in verband worden gebracht met het geschonden geachte artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG zodat verzoeker niet dienstig naar deze bepaling uit de richtlijn kan verwijzen, tenzij hij aannemelijk zou maken dat deze omzetting niet op deugdelijke wijze zou zijn geschied, hetgeen verzoeker verzuimt. Bij het bestreden bevel werd vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestond. In artikel 1, §1, 11°, van de vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken gedefinieerd: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”*

In artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet worden de objectieve criteria opgesomd die aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van een risico op onderduiken, waaronder in het bijzonder artikel 1, §2, 4° en 6°, van de vreemdelingenwet:

“(…)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of

onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend; (...)."

Daargelaten de vraag of verzoeker belang kan doen gelden bij zijn kritiek dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er ondertussen reeds meer dan 5 maanden verstreken zijn zonder dat er sprake was van dwanguitvoering van de verwijderingsmaatregel, stelt de Raad vast dat het risico op onderduiken wel degelijk kon worden vastgesteld en er op grond van artikel 74/14, §3, 1° kon worden afgezien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn middel beweert verzoeker dat hij na de eerdere negatieve beslissing besloot geen beroep aan te tekenen, maar een nieuwe aanvraag met bijkomende stukken in te dienen. Deze beweringen van verzoeker doen geen afbreuk aan deze pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing:

"4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 26.07.2021 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is."

Verzoeker bevestigt zelf dat hij meteen een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend: *"6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse neef of) basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 20.01.2021, werd op 29.06.2021 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in beroep en diende al of) 02.09.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling 'van de aanvraag onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een tweede aanvraag geen kans maakte temeer hij deels dezelfde stukken voorlegde die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen."* Er werd in overeenstemming met de objectieve gronden een risico op onderduiken vastgesteld, waardoor verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte zou hebben besloten tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

2.23. Het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, dat wordt besproken in verzoekers vierde middel, vermeldt het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Terloops merkt de Raad op dat verzoeker in zijn vierde middel de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, terwijl dit wetsartikel enkel betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering en niet op een inreisverbod. Verder dient te worden aangestipt dat verzoeker de vaststelling niet weerlegt dat bij het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en

ook niet ontkent dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat vervat was in de bijlage 20 van 29 juni 2021, niet werd nageleefd. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet in beginsel verplicht een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar op te leggen.

Verzoeker is van oordeel dat hem automatisch de maximumtermijn werd opgelegd en dat niet werd gemotiveerd waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen worden bereikt met een inreisverbod van kortere duur. Nochtans wordt in het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies), betreffende de duur ervan, het volgende gesteld:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.12.2020 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene meermaals een visum type C bewam. Het laatste visum C werd afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko, was geldig van 01.11.2019 tot 28.04.2020 en was ook geldig voor meerdere binnenkomsten op het Schengengrondgebied.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 20.01.2021, werd op 29.06.2021 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in beroep en diende pl op 02.09.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging dat een tweede aanvraag geen kans maakte temeer hij deels dezelfde stukken voorlegde die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 26.07.2021 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on

Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.v. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Er is geen

sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de motivering van het inreisverbod niet afdoende zou zijn. Uit een lectuur van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou mogen uitgaan van de maximumduur en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de “specifieke omstandigheden” van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien.

Verzoeker beweert dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte zou zijn afgeleverd, terwijl het derde middel, dat gericht was tegen de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing, werd verworpen. Verzoeker toont ook niet aan dat er omstandigheden zijn, die een snellere terugkeer naar het Schengengebied noodzakelijk maken, waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het standpunt van verzoeker dat er geen sprake zou zijn van proceduremisbruik is niet van aard om de wettigheid van de motieven aan te tasten. In de beslissing wordt immers duidelijk aangegeven dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel wordt geacht aangezien geen specifieke omstandigheden voorhanden zijn die een inreisverbod van kortere duur verantwoorden. Verzoeker toont niet aan waarop hij zich baseert om te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou moeten verantwoorden waarom hij “hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereiken met een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur”. Een dergelijk criterium is niet terug te vinden in de door verzoeker aangevoerde bepalingen.

2.24. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet. Verzoeker heeft evenmin een schending van de artikelen 47/1, 2°, 74/11 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet, noch een schending van artikel 52, §4, vijfde lid en/of artikel 58 van het vreemdelingenbesluit aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissingen steunen op onjuiste feitelijke of juridische grondslagen. Ook toont verzoeker niet aan dat bepaalde elementen door de gemachtigde van de staatssecretaris zouden zijn veronachtzaamd of dat hij kennelijk onredelijk te werk ging door te concluderen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor een verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie en deze beslissing gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod met een duur van drie jaar. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

De vier door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN